

Arrest

nr. 285 342 van 27 februari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 21 december 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 november 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 november 2022 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die verzoeker had ingediend op 3 februari 2021, onontvankelijk verklaard. Verzoeker stelde hiertegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat bij arrest nr. 285 341 van 27 februari 2023 werd verworpen.

1.2. Ook op 21 november 2022 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: G.L., W.Z. geboortedatum: (...)1962 geboorteplaats: Maghagha nationaliteit: Egypte

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als X.Z., G.; geboren op (...)1958 in Irak wordt het bevel gegeven het grondgebied van België, te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is noch in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene vermeldt geen kinderen Het gezins- en familieleven : betrokkene vermeldt geen gezins- en/of familieleden De gezondheidstoestand : betrokkene legt geen (recente) medische attesten voorlegt waaruit blijkt dat zijn medische problematiek nog actueel is, noch blijkt uit de voorgelegde medische stukken niet dat het voor betrokkene omwille van zijn medische toestand onmogelijk is om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Schending van artikel 8 EVRM; Schending van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn); Schending van artikel 7, lid 1, 1° en artikel 74/13 Vreemdelingenwet Schending motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen; Schending van de artikelen 41, § 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie (hierna "het Handvest"); Schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel; Schending van het beginsel audi alteram partem; Schending van artikel 24, tweede lid van het Handvest; Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Eerste onderdeel, schending van artikel 7 in samenhang met de motiveringsplicht

Het bevel wordt genomen op basis van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betwist niet dat hij in het Rijk zou verblijven zonder de daartoe vereiste documenten. De verwerende partij verliest echter uit het oog dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:".

Het artikel stelt dat het bevel genomen wordt 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'

Verweerder kan dan ook niet voorhouden dat het zou volstaan dat verzoekende partij zich in een van de in het voormelde artikel 7, eerste lid voorziene gevallen zou bevinden en dat abstractie kan worden gemaakt van de zinsnede "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag" in deze bepaling.

Het bevel dient bijgevolg minstens te motiveren dat dergelijke meer voordelige bepalingen niet aanwezig zijn.

Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Tweede onderdeel, schending van artikel 8 EVRM

Verzoekende partij beroept zich in casu op artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij meent dat bovenstaande artikelen geschonden worden door het nemen van de bestreden beslissing.

1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins en privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.*

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

In casu wordt geen afweging gemaakt inzake verzoekende partij haar recht op eerbiediging van haar privé en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij stelt nochtans uitdrukkelijk dat hij zijn privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM in België heeft.

Verzoeker legt in dit opzicht verscheidene verklaringen neer van nauwe vrienden en kennissen. Hij woont al meer dan 18 jaar in België, zijn sociaal netwerk is hier dan ook volledig verankerd. Hij is bovendien al sinds 1984 weg uit Egypte, het is onmogelijk dat hij daar nog over een netwerk zou beschikken.

Hij heeft ook geen familieleden meer in Egypte. Zijn enige familie, zijnde zijn moeder en zijn nicht, wonen in de Verenigde Staten.

Op geen enkele wijze wordt in de bestreden beslissing rekening gehouden met deze feitelijke gegevens.

Er gebeurt geen proportionaliteitstoets in het kader van artikel 8 EVRM.

Op die wijze wordt het recht op respect voor het privéleven van verzoekende partij geschonden.

De beslissing schendt artikel 8 EVRM.

Derde onderdeel, schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet,

Verzoekende partij beroept zich op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Het lijkt geen twijfel dat de bestreden bijlage 13quinquies een verwijderingsmaatregel uitmaakt.

Uit artikel 74/13 blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concrete dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf.

In het arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "hogere" norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat verwerende partij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van het belang van het kind, de gezins- en familiale belangen en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt met andere woorden een individueel onderzoek noodzakelijk en dit bij "het nemen van" en dus in de besluitvormingsprocedure die leidt tot een beslissing tot verwijdering.

Dergelijk individueel onderzoek ontbreekt in casu.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met het privéleven van verzoeker.

Verzoekende partij heeft nochtans een reëel privéleven dat hij de afgelopen 18 jaar op Belgisch grondgebied heeft uitgebouwd. Het staat onomstotelijk vast dat hij hier diepgaande banden heeft opgebouwd.

Verzoekende partij verwijst hiervoor naar wat hoger gesteld is onder het tweede onderdeel.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet wordt enkel summier opgenomen in de beslissing. Er wordt in een zinssnede gesteld dat verzoeker geen gezins- en/of familieleden heeft in België. Zoals eerder gesteld omvat artikel 8 EVRM het gehele privéleven en niet enkel het gezins- en/of familieleven.

Er wordt hierover nagelaten te motiveren in de beslissing.

De bestreden beslissing schendt art. 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 5 Terugkeerrichtlijn an sich.

In overeenstemming met het geciteerde arrest van de Raad dient tevens te worden besloten dat er sprake is van een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet 8 van het EVRM.

Vierde onderdeel, schending van het hoorrecht

Verzoekende partij wijst er verder op dat het hoorrecht dient te worden gerespecteerd bij het nemen van het bevel.

Het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

Verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida, § 40). In casu wordt aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeer richt lijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt

derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing (RvV nr. 215 796 van 25 januari 2019).

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk (zie supra).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

In casu blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier dat verzoeker door de gemachtigde op dienstige wijze werd gehoord voordat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

Verwerende partij kan ook hier onmogelijk baseren op het verzoekschrift 9bis wat verzoeker indiende dd. 03.02.2021.

Dit om twee redenen:

Ten eerste dient de beoordeling actueel en ex nunc te zijn (zie supra).

- Ten tweede moet verweerder in zijn aanvraag tot humanitaire regularisatie buitengewone omstandigheden aantonen waarom hij zijn aanvraag niet kan doen in zijn land van herkomst. Dit steunt op geheel andere motieven dan de beoordeling die dient te worden gemaakt wanneer het gaat om een definitieve terugkeer.

De beoordeling die dient te geschieden in het kader van art. 74/13 Vreemdelingenwet is dusdanig anders van aard. De bestreden beslissing vormt een autonome beslissing, die anders is en andere gevolgen heeft dan de onontvankelijkheidsverklaring van een humanitaire regularisatie.

Luidens vaste rechtspraak van het Hof kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht inderdaad pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. biz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. biz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. biz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P. § 80).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient men aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoekende partij haalt in casu wel degelijk dergelijke omstandigheden aan, namelijk het feit dat hij zijn gezins- en privéleven in België heeft (zie supra).

Verzoekende partij had kunnen wijzen op hetgeen hij eerder stelde. Hij heeft een breed netwerk hier in België, dat hij de afgelopen 18 jaar heeft uitgebouwd. Hij is lid van de kerkgemeenschap, doet vrijwilligerswerk en heeft diepgaande banden opgebouwd. Het staat onomstotelijk vast dat hij hier een privéleven heeft.

Bovendien ontvluchtte hij zijn land van herkomst, Egypte, in 1984. Dit betreft 38 jaar geleden. Hij heeft geen enkele band meer Egypte en heeft er dusdoende ook geen netwerk of familie meer. Zijn enige familie woont in de Verenigde Staten.

Hij had kunnen wijzen op het feit dat hij volledig verwesterd is en geen enkele voeling meer heeft met zijn land van herkomst.

Verzoekende partij had met andere woorden kunnen wijzen op zijn privéleven in België dat werd uitgebouwd gedurende de 18 ononderbroken jaren dat hij hier verblijft.

Op die manier maakt verzoekende partij wel degelijk aannemelijk dat, mocht hij op een adequate wijze zijn gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen, hij elementen had kunnen aanbrengen die mogelijk een ander licht zouden hebben kunnen werpen op de beoordeling die verwerende partij diende te maken en die vervolgens hadden kunnen leiden tot een andere wending in de besluitvormingsprocedure.

Een eventuele a posteriori beoordeling van de verwerende partij in haar nota kan bovendien niet volstaan om dit gebrek te herstellen anders oordelen zou afbreuk doen aan het hoorrecht en de rechten van verdediging. Verzoekende partij verwijst hier naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 3 april 2020, nr. 234 853.

Doordat verzoekende partij niet werd gehoord, werd er geen rekening gehouden met de actuele situatie op het ogenblik van de afgifte van het bevel.

Verzoekende partij meent dat de bovenstaande elementen wel degelijk elementen zijn die hij had kunnen vermelden indien hij op rechtsgeldige wijze gehoord was.

Deze elementen hadden de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kunnen beïnvloeden.

Zij hadden tot een andere beslissing kunnen leiden.

Verwerende partij schendt bijgevolg de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht.

Vijfde onderdeel, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

In deze optiek verwijst verzoekende partij ten slotte naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Dergelijk behoorlijk onderzoek ontbreekt compleet.

In casu is er dan ook sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht, minstens in het licht van artikel 8 EVRM, art. 24 Handvest, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en van het hoorrecht.

Conclusie

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden omdat zij de motiveringsplicht, de artikelen 7 Vreemdelingenwet, 8 EVRM, art. 24 Handvest, art. 74/13 Vreemdelingenwet alsook 5 Terugkeerrichtlijn, het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel, minstens deze bepalingen in samenlezing, schendt."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort noch van een geldig visum. Hij stelt echter dat verweerder, opdat het individueel onderzoek dat hij moet voeren zoals dat is opgelegd door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een nuttig effect kent, hij had moeten worden gehoord zoals artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat ook voorschrijft.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting in het nationaal recht van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad wijst er in eerste instantie op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie zodat verzoeker er zich niet dienstig op kan beroepen. Volgens het Hof maakt het recht om te worden gehoord wel integraal deel uit van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Europese Hof van Justitie heeft herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit.

Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak) (RvS 3 februari 2016, nr. 233.719).

Verzoeker betoogt dat hij niet op dienstige wijze werd gehoord voordat de bestreden beslissing werd genomen en mocht hij wel zijn gehoord had hij elementen kunnen aanbrengen die tot een andere beslissing geleid zouden kunnen hebben, zo stelt hij.

De bestreden beslissing volgt op een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die door verzoeker werd ingediend, onontvankelijk werd verklaard. In deze aanvraag had hij onder meer gewezen op zijn lang ononderbroken verblijf van 18 jaar in België, op zijn privéleven dat hij hier heeft uitgebouwd, op zijn vrijwilligerswerk, op het feit dat hij in 1984 uit Egypte vluchtte en dus geen band, netwerk of familie meer heeft aldaar en op het feit dat zijn enige familie in de Verenigde Staten woont. Deze elementen werden door de verwerende partij in ogenschouw genomen en betrokken bij de beoordeling van de aanvraag.

De aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die betrekking heeft op de ontvankelijkheid ervan, dit wil zeggen waarin de vraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en waarbij dus geantwoord wordt op de vraag of verzoeker al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren, kan in casu aangenomen worden als een gelegenheid waarin verzoeker zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken over de redenen die de overheid ervan zou kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen. Daarmee is het doel van het hoorrecht bereikt. Verzoeker kan aldus niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet steunt op geheel andere motieven dan de beoordeling die dient te worden gemaakt wanneer het gaat om een definitieve terugkeer. In casu gaat het immers niet noodzakelijk om een definitieve terugkeer: aan verzoeker wordt gevraagd om, zoals de regel het voorschrijft, terug te keren naar zijn land van herkomst om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen, waarop, in gunstig geval, hij in het bezit van de benodigde documenten zal kunnen terugkeren naar België.

Waar verzoeker verder betoogt dat de beoordeling die moet worden gedaan bij het nemen van een bevel actueel en ex nunc moet zijn, stelt de Raad vast dat de elementen die verzoeker thans aanhaalt die volgens hem tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, nagenoeg allemaal zijn aangehaald en zijn beoordeeld bij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker nog wijst op het feit dat hij volledig verwesterd zou zijn en geen enkele voeling meer heeft met zijn land van herkomst, Egypte, maakt hij niet aannemelijk dat hij dit element niet had kunnen aanvoeren in zijn aanvraag, en evenmin dat en om welke reden zijn verwestering tot een andere beslissing had kunnen leiden. Waar hij daarnaast wijst op zijn gezinsleven in België, stelt de Raad evenzeer vast dat hij dit niet heeft aangevoerd in zijn aanvraag en dat hij überhaupt niet aantoonde dat en met wie hij in België een beschermenswaardig gezinsleven zou hebben waarmee verweerder rekening had moeten houden. Verzoeker toont aldus zijn belang niet aan bij zijn betoog en kan zich niet dienstig beroepen op een schending van het hoorrecht.

Verzoeker betoogt daarnaast dat verweerder geen individueel onderzoek heeft gedaan van zijn actuele situatie zoals dit wel wordt vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat hij daarin niet kan worden bijgetreden.

Zoals reeds gesteld toont verzoeker niet aan dat hij in België een gezins- of familieleven heeft. Waar hij betoogt dat geen rekening werd gehouden met zijn privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en hij erop wijst dat hij een reëel privéleven heeft dat hij de afgelopen 18 jaar op Belgisch grondgebied heeft uitgebouwd en dat het onomstotelijk vaststaat dat hij hier diepgaande banden heeft opgebouwd, kan hij evenmin worden bijgetreden.

Ook in het kader van dit middelonderdeel beroept verzoeker zich op de elementen die hij had ingeroepen in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De motieven van de beslissing die oordeelde over de aanvraag werden in het arrest nr. 285 341 van 27 februari 2023 door de Raad getoetst aan artikel 8 van het EVRM en er werd geen schending vastgesteld. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de afgifte van een bevel om het

grondgebied te verlaten in casu een andere beoordeling vraagt van de elementen die werden aangehaald in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat er geen individueel onderzoek is gebeurd naar zijn actuele situatie en dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM is evenmin aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker stelt dat de formele motiveringsplicht is geschonden en enerzijds betoogt dat de bestreden beslissing minstens dient te motiveren dat de “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, zoals bedoeld in artikel 7, eerste zin van de Vreemdelingenwet, niet aanwezig zijn, en er anderzijds op alludeert dat in de bestreden beslissing andermaal zou moeten worden gemotiveerd over de elementen die reeds werden betrokken bij de beslissing over zijn machtigingsaanvraag, met name zijn privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM, toont hij zijn belang daarbij niet aan. Die beslissing werd immers aan verzoeker betekend, samen met het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker weet dus op grond van welke motieven verweerder heeft geoordeeld dat hij kan terugkeren naar zijn land van herkomst zodat hij zich ertegen kan verdedigen, meer nog, heeft hiertegen een beroep ingediend, dat inmiddels door de Raad werd verworpen.

Waar verzoeker nog een schending aanvoert van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie blijft hij in gebreke om deze vermeende schending verder toe te lichten. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk. Eenzelfde vaststelling dringt zich op met betrekking tot het inmiddels opgeheven artikel 52 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS